

את כל הספור לפני השופט, קימט הלה את מצחו, דפדף בספר החוקים, מצא כי הסעיף המוזכר של האשמה, משנת 1936, אינו נוגע לעניני אהבה, אלא לעניני עסק ותעשייה. הוא החליף את האשמה להקמת רעש במקום צבורי, חייב את מנהג בערכות עצמית בסך 200 ל"ה, והזיירו: "משך שתיים אינני רוצה לשמוע שהטרדת את המתלוננת או את משפחתה, ברור?" סיים השופט.

"ברור..." השיב מנחם בקול רפה.

הווי ההכפחה שקימה

הבית המיושן, בעל שתי הקומות ברחוב הרצל בתל-אביב נבנה עוד לפני כ-30 שנה. יהושע כהן ואשתו, חשוכי ילדים, בנהו כדי להתפרנס ממנו. מאז זרמו מאות הודעות על מסים למיניהם לתוך תיבת הדואר ש-העלתה חלודה, סיכנו את מקור ההכנסה של הזוג.

כהן היה אוהב עצות. בגילו (62) לא היה מסוגל לעבוד. אולם גם שש דירותיו לא הכניסו לו, אלא סכום פועט ביותר. הוא התמרמר, שלח מכתב תחנונים לעירייה, הש"ת תתן באסיפות של בעלי הבתים. אולם כל זה לא הועיל. כהן נאלץ אף להוסיף מכספו כדי לתקן את מבנה הבית מדי פעם בפעם.

מששמע על מס הרכוש החדש, יצא כמעט מודעתו, — מהיכן יקח את הסכום הדרוש? באחד הלילות, כאשר עיין בספר הממשלתי הנוגע למס הרכוש, הביט בועץ בסיפרה שהזדקרה לאחר שסיים את החשבון, לצלל הפעמון.

היה זה אחד השכנים, שחזר מעבודתו בשעה מאוחרת, מצא הודמנות לדרוש מבעל הבית לסייד את מסדרון הבית. "הרי זה שיא הלכלוך", אמר.

כהן רתח. מצב רוחו היה בלאו הכי ירוד ביותר. הוא היה מוכן אותו רגע לנפץ את גולגולתו של השכן, אולם הוא נזכר לפתע בהוראות הרופא החמורות שאסר עליו לרגז ויהי מה.

בשקט השיב לשכנו: "אני מבין, עבור שש הילדות שאתה משלם לי בכל חודש אתה רוצה שאני אצבע את הקירות? בסדר גמור, עד מחר אעשה זאת, אפילו אקנה לשם כך צבע שמן!"

הייר היה מופתע מן הטון שנקט בעל הבית. הוא הביט בו בתמהון, הלך לדירתו. למחרת, כאשר קם ממיטתו, חש בריח מזוהר הנודף מן הפרודור. כאשר יצא החוצה מצא שם את כל השכנים. הקירות היו צבועים בשחור, בצבע שריח נורא, מעורר גיעול, נדף ממנו.

כהן קיים את הבטחתו. אותו בוקר יצא, שמח וטוב לב, מהר אל משרדי הממשלה לשלם את מס הרכוש עבור ביתו.

הכל למען הארץ

לשיא המקוריות באיסוף כספים למען מדינת ישראל הגיע אמריקאי אלמוני שפרסם בנירוסלס פוסט מודעה, בה הוא מציע למכור כירה חמה בקליפורניה תמורת מאה אלף דולר. במודעה, המופנית לפילנתרופים אמריקאיים, נאמר כי בחוזה יש פלג ובו דגים, שדות ציד, שני בתים ויער. מן המחיר שיקבל, יתרום המוכר תשעים אלף דולר לישראל, עשרת אלפים דולר ישמור לעצמו.

הארץ

"צבי ומרדכי פרידמן חובקים בת". (מודעה בהארץ) אסתר בן-צור, חיפה מול... ממ... טוב. "בימים ה' והי': חלומות אהבה מוד" (מודעה בעל החמשר) מרדכי דן, צה"ל תענוג כפול. "לרגל יובלו ה-75 של פרופסור מקס קורדון..." יוסי יורעאלי, ירושלים עד 1200 שנה! "היועץ המשפטי תומך בכיטול המוח". (כותרת בהקול) מיכאל איזינגר, חיפה גם אנחנו.

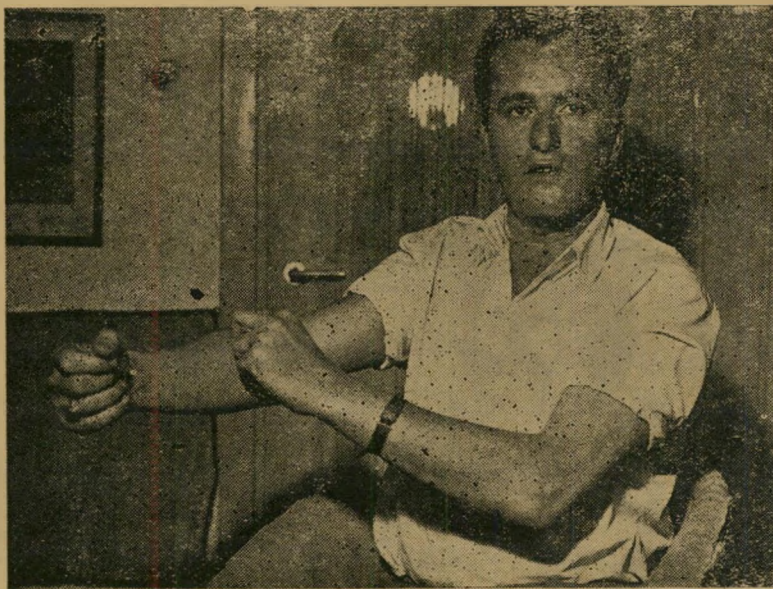
כבר מגוחך מדי. יונה פוטר ממוקם עבר דתה, שם ראו את מנחם בכל יום מחכה לה, עורך עמה שיחות קולניות. הדבר הכפיל את כעסה, אולם שום כעס לא עצר בעד מנחם, שעקב אחריה מדי ערב, היה עומד תחת חלונה ושורק לה משך שעות.

כך עשה כמה ימים עד אשר פקעה סכי לנות השכנים. הם הופיעו בביתה של יונה, דרשו ממנה להפסיק את העניין. "הוא בא בגללך, עליך להניאו." יונה הלכה למשטרת עימי, אולם שם אמרו לה כי תתבע את מנחם לדין אזרחי. לא נותר לה אלא להיפגש עם מחזרה העיקש, לבקשו להניח לה אחת ולתמי.

מנחם היה סיכור נצחון. סוף סוף הצליח לשכנע את יונה. הוא הכין שוב את תנאי הנשואין, מסר, בהודמנות הראשונה, את פיסת הניר ליונה, לחתימה. למזלו לא ידעה

השכנים סגרו את חלונותיהם, הפליטו קללות בשפות שונות. ברחוב עמד צעיר כבן 21, קרא בקול רם, משך שעה ארוכה: "יונה! יונה!" אחר החל לשיר ולצעוק, למרות שהיה רטוב מהמים שנשפכו עליו מהקומות העליונות. ליונה כל זה כבר היה לורא. לבד מה עובדה שמנחם ישראלי לא נתן לה מנוח משך יותר משנתיים, היו גם השכנים קוצרים עליה בשל הרעש שהקים בגללה. הצ"ע (17), שחורת השער והחנינית, עבדה, כשאר חברותיה, במשק בית בתל-אביב. פעם אחת הכירה יונה את מנחם. הוא היה אז בצבא, ולאחר שראה אותה בפעם הראשונה החליט כי מצא את חברתו בחיים, ביקש ממנה להינשא לו.

שריקה של שדווש שעות. כרוב ה- נצרות החולמות על בחור עשיר עם קאדילק,

תופש החשוד בנימין מאירי מבס לעבר צעירה חנינית —

נאשם בחיתוך וורידים שמואל יצוק — שקול כנגד 20 שוטרים

הרביקו בשדה הפתוח שליד התחנה, ולאחר מאבק קצר גבר עליו, הסניור למשטרה. הנת' פט היה שמואל יצחק, בן 28, עולה חדש, כנראה קורבן של סטיה מינית. התברר כי היו כבר כמה תלונות של נשים שחרידיהן נחתכו, והמשטרה בטוחה עתה כי שמואל הוא שביצע את הפשעים. לא קשה היה לו להתחמק בכל פעם, כי את הכאב הרגישו הקרבנות רק לאחר שניות, הסבירה המשטרה.

מכתב תודה. בינתיים, הפך הגינדי לגבורם של הנהגים. כמועמד בטוח לקבלת פרס כמצע אדיבות של דן, היה לבנימין עבר מזוהר בהתנהגות מופת צבורית. כחובב הרפתקאות שאינו יודע פחד, סיכן את עצמו בהיותו בשרות בצבא הבריטי. לפני שנה, הודו לו כעשרים פצועי תאונת דרכים של אוטובוס אשד. בנימין, שבא למקום התאונה, קרע את בגדיו, חבש בקרעים את הפצועים, טרב לאחר מכן לקבל חליפה חדשה במתנה. הכריז קצין משטרה: "צעיר כזה שקול לעתים כנגד 20 שוטרים!"

הגינדי היה, מאידך, צנוע יותר, העיר: "אינני בטוח שהייתי רוזף אחרי הפרשע אילמלא היתה הבחורה הנפגעת כה חנינית."

אמריקאים

ביקור של הא

ברוס מקדניאל, מתאם ההענקה האמריקאית, נסע באחד הימים בשבוע שעבר ל-משמר העמק, בלוחזת פמליה של עוזרים ועתונאים, לבקר במפעל פיסום עגלים שבמ-קום וברשת השקאה.

סיבת הטיור: מפעלי הפיתוח השונים, בהם גם מפעל הפיסום וההשקאה, שהוקמו בעזרת כספי ההענקה, מתוכננים בדרך כלל בקפדנות על ידי אנשי לשכת המענק. הם נוהגים לבקר במקום ומבקשים כי תמיד יימצא שם מומחה מקומי שיוכל למסור להם אינפורמציה וסטטיסטיקות.

אולם ביקורו של מקדניאל במשמר העמק חל ביום לא טוב: אחד במאי, קצין הפיתוח האיזורי, איש השומר הצעיר, וחבר הקיבוץ, עמד על זכותו הפרולטארית, הודיע בהחלטיות שאינו מוכן לצאת לעבודה ביום הסולידריות הבינלאומי.

איש ההענקה האמריקאית נאלץ על כן, בליט ברירה, לסייר לבדו בסביבה, ניסה בשבובו למשרדו, דו"ח חריף ביותר על העניין.

משפט

שתיקה כהודאה

אסתר דונחי, שחורת שער וצעירה (23), עמדה בתא הנאשמים, אידישה לגמרי למשמע האשמה שהוטחה בפניה, בעבודתה למדה לא לקבל כל עלבון ברצינות. היא לא נעלבה גם הפעם, למרות הקהל שישב בבית המשפט.

השופט ידע, מתוך עיון חטוף במסמכים שנערמו לפניו, כי אסתר עסקה, מגיל 16 שנה ועד היום, כזונת. הוא ידע כי קשה יהיה להחזירה למוטב, ובמקרה זה איך דרך אחרת, אלא להרחיקה לזמן מה מהציבור.

אולם אסתר העמידה אותו במצב עדין. זה עתה ביקשה ממנו לחון אותה, כיוון שהיא עומדת להנשא בעל הקרובה, לחזור לחיים תקינים.

השופט התחשב בעובדה, ביקש מאסתר להביא לבית המשפט אדם שיערוב לה. היא שמחה, הביאה את קרובה, שנתבקש לשלם לקופת בית המשפט סך של 200 ל"ה בע"ר. בות להתנהגותה הטובה עד לנשואיה, הקרוב קרא אליו את אסתר, הסביר לה את כל העניין, ביקש ממנה, באולם בית המשפט, ובפני השופט, לתת לו כסף כדי שיוכל לשלם.

כאשר שמעה אסתר שהמדובר הוא על שחרור בכסף, נרתעה, שילחה את קרובה לביתו.

השופט תמה, הסביר לה כי הכסף אינו הולך לאיבוד, הוא רק מופקד במקרה שהיא תתפס שוב בלקללתה. "הרי אינך עומדת להתפס שוב?" שאל את אסתר. אסתר לא השיבה. חיוך קל הסתמן על פני הקהל. השופט הרצין, שלח את אסתר לחדשים מאסר.

תחת החלון בליל ירח

יונה מלאכי קמה ממתנה, ניגשה אל ה-חלון, סגרה אותו ברעש גדול. גם כל שאר